

Bergvesenet

Postboks 3021, N-7441 Trondheim

Rapportarkivet 2001

Bergvesenet rapport nr BV 4199	Intern Journal nr Kasse 56	Gammelt internt rapp. nr.	Rapport lokalisering Trondheim	Gradering
Kommer fra ..arkiv	Ekstern rapport nr	Oversendt fra Tverrfjellet	Fortrolig pga	Fortrolig fra dato:

Tittel

En undersøkelse av de kisimpregnerte soner mellom Nordbukt fjell og Store Kufjord, Seiland.

Forfatter Heggelund, Knut	Dato 19	År	Bedrift
------------------------------	------------	----	---------

Kommune	Fylke Finnmark	Bergdistrikt Troms og Finnmark	1: 50 000 kartblad	1: 250 000 kartblad
---------	-------------------	-----------------------------------	--------------------	---------------------

Fagområde Geologi	Dokument type	Forekomster Nordbukt fjell Store Kufjord Seiland
Råstoffgruppe Malm/metall	Råstofftype Kis	

Sammendrag / innholdsfortegnelse

EN UNDERSØKELSE AV DE KISIMPREGNERTE SONER MELLOM NORDBUKTFJELL
OG STORE KUFJORD, SEILAND.

Beskr.: Oosterom, N.G.U. nr.195, s.73.

En nærmere undersøkelse i området omkring Lille Kufjordbotn gikk først og fremst ut på å skaffe analysemateriale og ytterligere kjennskap til utstrekningen av tre kis-impregnerte soner, beskrevet av Oosterom i 1955.

Den løderte gabbro som har intrudert en granat/sillimanitførende gneis, er vekslende feltspatisk py⁵oksenit, olivin-pyrokсенit og mer utpreget olivinstein. Sistnevnte er ofte sterkt serpentinisert. Forøvrig er bergartene under sterk forvitring. Mot nord grenser massivet til en gneis-lignende bergart, av Oosterom kalt "basisk granulit". Grensen mot denne bergart stryker mot nv, og er karakterisert ved en sterk forskifring av bergartene. Den forskifrede sone har en bredde på ca 100 m, og i undersøkelsen knyttet interessen seg i første rekke om dette området.

Med utgangspunkt i Lille Kufjordbotn er forekomsten lettest tilgjengelig gjennom dalen nordover. Den forskifrede sonen stryker i retning nv/sø ved det V-formede elvedele ca. 2,5 km fra fjordbotnen. Impregnasjonen av kis gir seg på avstand tydelig tilkjenne ved en kraftig rustfarget forvittringshud på bergartene.

Impregnasjonen synes i første rekke å være knyttet til de sterkest forskifrede soner, da den kraftigste rustfarge finnes her. Men den brune farge opptrer også på olivinførende gabbro ^(at denne er) uten ~~uten~~ nevneverdig kisimpregnert, slik at spesielt tektoniserte gabbro-partier har misfarging som skyldes olivin^{om}dannelse og ikke forvitring av kis.

De impregnerte, forskifrede bergarter er finkornede og muligens granulerte. Ertsmineralene er antagelig finfordelt i bergartene og er følgelig vanskelig å oppdage i håndstykke. Noe sterkere konsentrert synes de å være i de sterkest forskifrede soner hvor også malakit ble funnet på et sted. Noen utpreget rusthatt er ikke funnet i den del av området som er tilgjengelig og blottet, men da dette bare ^{utgjør} en liten del av sonen, kan det ikke utelukkes at rikere forekomster finnes.

Fra vesthellingen av Lille Kufjorddal ser det ut til at mineraliseringen avtar i nordvestlig retning. Grensesonen videre mot Karatindene er ikke undersøkt.

Sprekkeforløpet for de mest intense sprekker følger stort sett bergartsgrensen og er vertikale. Det er grunn til å tro at grensen er tektonisk og at skifer- og sprekkplanet er parallelt til bergartsgrensen. Grensens rettlinjede forløp i terrenget tyder også på dette.

Forekomsten er prøvetatt med 7 prøver, hvorav to er fra sidestein (nr. 3 og 6). En systematisk prøvetaking har vært umulig på grunn av terrengforholdene.

For å få bedre kjennskap til forekomstens omfang og utstrekning er det nødvendig å foreta røsking og sprenging. Forskifringssonen kan følges over en strekning på nær 3 km, hvorav bare knapt halvparten er tilgjengelig område uten spesielt klatreutstyr. Videre er det derfor bare mulig å undersøke forekomsten geofysisk over et snevert område, med markmålinger. Spesielt er strekningen fra Store Kufjordtind til Kvitberget ved Store Kufjord meget kupert.

Peridotit ved Lille Kufjord.

En formasjon av lagdelt gabbro og ertsmineralisert peridotit på vestsiden av Kufjordtind ble undersøkt. Oosterom fant ved sin undersøkelse at den underste del av peridotitlagene (P 1-3) i noen grad inneholder kobberkis og pentlandit.

Det var under befaringen på området ikke mulig å oppdage noen slik mineralisering.

Peridotit-lagene har en lengdeutstrekning på ca. 1000 m strykende nnv/ssø og har størst mektighet ved Lille Kufjordbotn. Grensen mot gabbro er skarp i ligg av lagene, mens de i heng har gradvis overgang fra olivinstein til (olivin-)gabbro. Lagene er svakt fallende mot ønø. Mektigheten av lagene P 2 og P 1 kan maksimalt være 80 - 100 m, mens P 3 er ca 30 m. Imidlertid er det bare meget tynne, metertykke lag som i realiteten kan kalles olivinstein. Hvor mektig?

Peridotit-lagene er prøvetatt med 7 prøver, hvorav to er tatt i sidestein (nr. 8 og 11).